

marcus marc

oorlog en vete

alle informatie over marcus marc

marcusmarc@sfr.fr

www.facebook.com/marcusmarccotignac

Marc Fastenaekels

2081 route d'Entrecasteaux

83570 Cotignac

France

iedere overeenkomst met bestaande personen en
toestanden is louter fictief

eerste druk: 6 januari 2018

* 1 * zondag 26 juni 2016 – 23 uur

Fleur Somers verlaat met een gemengd gevoel de parochiezaal. Een uitgestorven glimlach omdat haar broer, Joris, die achterbakse tsjeven eens flink te kakken heeft gezet. Als eigenaars van de parochiezaal hadden ze geweigerd om Joris' bijeenkomst te laten plaatsvinden in hun zaal. Vlaams Belang is voor hen de boze geest die geen plaats heeft in hun bekrompen denken. Maar Joris, volksvertegenwoordiger van het VB in het Vlaams Parlement heeft zich geweerd als een duivel in een wijwatervat. Via een kortgeding heeft hij bekomen dat de kerkfabriek hem de toegang niet kon ontzeggen. Zijn taalvaardigheid en vurig pleidooi voor een Vlaamse onafhankelijkheid domineerden deze miezerige zomeravond. Joris' aanhangers waren laaiend enthousiast en onderbraken regelmatig zijn opzweepende speech. "Eigen volk eerst" en "Vlaanderen onafhankelijk" galmden als uit één mond door de overbevolkte zaal. Voor hen geen brood en spelen. Geen koning voetbal en 1/8 finales tussen België en Hongarije. Aan monarchieën hebben ze lak. Fleur heeft nog even staan napraten met fanatieke medestanders die het allen eens zijn over de toekomst van België. Even onbestaand als het idee dat hun partij ooit zou scheep gaan met de PvdA. De

Jupilers volgden in strak tempo. Ze heeft haar voorzorgen genomen om niet tegen de lamp te lopen. De politiezone Zennevallei had dit weekend immers alcoholcontroles aangekondigd. De wagen wijselijk in de garage en de fiets van stal gehaald. Ze woont immers niet ver af, in de Waterstraat.

Bezorgd en vol adrenaline na de hoogopgelopen ruzie met haar broer. Niemand heeft het gehoord. De naar urine ruikende ruimte van de toiletten schermde hun hoogopgelopen woordenwisseling af voor de buitenwereld. Ze heeft haar onbegrip geuit. Het dwepen met collaborateurs die oorlogsmisdaden als onbelangrijk vuil onder de mat veegden. Zoals zijn voorbeeld, VNV-leider Staf De Clercq voor wie hij een hulde gepland heeft aan het herinneringsmonument op de Kesterheide. Nog steeds chagrijnig omdat ze hem daar zijn eeuwige rust niet gegund hebben. Zijn grootvader achterna. Haar woorden wilden niet doordringen of erger nog, hij liet ze niet toe. Alsof geluidswanden hun meningsverschil verstoorden. Zijn voorgeprogrammeerde geest saboteerde haar woordenvloed. Ze had staan roepen en tieren. Hij heeft zich niet onbetuigd gelaten. Hij heeft haar bij de schouders genomen en flink door elkaar geschud. Ze gaat nu toch niet terugkrabbelen. Haar Vlaamse gedachtegoed verloochenen. Ze hadden geen keuze. Het was ofwel het juk van de franskiljons

afwerpen met de steun van de Duitsers ofwel gedwee in het gareel lopen en onderdanig jaknikken tegen de Franse bourgeoisie. Die zich als uitgesproken katholiek gesteund voelden door een machtige Kerk. Rijkdom als voedsel van het geloof.

Druilregen is geen obstakel voor haar gelukzalige en protesterende mijmeringen. Haar gevoelens zweven tussen het beeld van de tedere broer en de fanatieke politicus. Ze fietst langzaam langs de Kerkstraat. De povere straatverlichting onderneemt een schuchtere poging om de akelige duisternis te verdrijven. Het silhouet van een alerte vrouw boezemt haar angst in.

‘Fleur, Fleur!’

Ze herkent onmiddellijk de stem die haar aandacht probeert te trekken. Ze negeert de vrouw. Ze wil haar nooit meer zien. Iemand die haar bedrogen heeft. Ze hoort stappen die de achtervolging inzetten. Ze duwt harder op de pedalen. Ze is nochtans duidelijk geweest. Nooit wou ze nog iets met haar te maken hebben. De achtervolging sterft een langzame dood. Ze heeft waarschijnlijk het hopeloze van haar poging ingezien. Fleur vertraagt. Haar amechtige ademhaling legt de vinger op de wonde van haar gebrekkige fysieke conditie. Hoog tijd om daar verandering in te brengen. Het blijft ieder jaar bij goede

voornemens die na een paar dagen verdwijnen als sneeuw voor de zon. Ze heeft geen aandacht voor een donkergrijze wagen die haar in een slakkengang volgt. Ze moet op adem komen. Haar gehijg verhindert dat omgevingsgeluiden binnendringen. Ze laat de kerk links liggen en draait de Waterstraat op. Even steviger op de trappers duwen om de lichte helling te overwinnen. Ze heeft haar ademhaling opnieuw onder controle. Ze houdt uiterst rechts aan omdat ze de lichten van een achteropkomende auto opmerkt. Haar fluogeel jasje weerkaatst de dwalende lichtbundels. Fleur wil achterom kijken omdat ze aanvoelt dat de wagen wel heel dicht nadert. Hetzelfde ogenblik krijgt haar fiets een flinke dreun. Ze wankelt en valt naar rechts, met het hoofd op de boordsteen. Haar knalgele helm beschermt haar. De donkere wagen die haar aangereden heeft, vervolgt in ijltempo zijn weg. Fleur moet even bekomen van haar val. Ze vraagt zich af of ze buiten bewustzijn geweest is. Ze richt het hoofd op. Ze schudt lichtjes het hoofd en wrijft over haar helm. Buiten lichte hoofdpijn voelt ze niks. De rug van haar linkerhand betast de pijnlijke wang. Een doorzichtige straal bloed bevestigt dat de wonde meevalt. Blijkbaar geen ernstige letsels. Niemand in de buurt. Niet de minste lichtbundel. Rolluiken om ze te verbergen. Alleen de donkere contouren van de statige dorpskerk. Ze wil rechtkrabbelen, maar is nog even in gevecht

met haar fiets omdat haar rechtervoet gekneld geraakt is tussen de spaken van het voorwiel. Ze vloekt binnensmonds. Ze hoort een auto met gierende banden starten. Ze is gehurkt. Ze spert de ogen wijd open. Ze probeert het althans. Felle lichtstralen verhinderen dat. Ze zwaait met haar armen. Haar reflecterende vest moet haar reddingsboei zijn. Oogverblindende koplampen naderen in snelle vaart. Huivering stroomt door haar aderen.

* 2 * maandag 27 juni 2016 – 00.10 uur

Buizingen, opgeslorpt door een kolkende massa, geniet van de onbetwistbare overwinning van de Rode Duivels. De Hongaren waren een maat te klein. Hazard, de kleine generaal, de gids van het overweldigend succes. Ieder doelpunt werd uitbundig bejubeld door de uitzinnige massa. Een menigte als sardienen op elkaar geperst. De tapkranen vloeien onophoudelijk. De lokale biertjes van de artisanale brouwerij verdwijnen in de dorstige kelen. Den Herberg bruist als een orkaan. Het feestgedruis ontplooit zich grenzeloos. Lotte laat zich meeslepen. Ze geniet. Voetbal is niet haar ding. Ze wou gewoon bij Nicky zijn. Een opgezweepte meute en het onvermijdelijke lichamelijke contact. Niemand die aanstoot neemt. Nicky die kortstondig haar rechterhand op Lottes billen laat rusten. Een onschuldige aanraking, zoals zo vele die avond en nacht. Lotte draagt een rood hemdje en een korte zwarte rok. Een gele sjaal als centuur. De vele biertjes die Nicky heeft laten binnenvloeien winden haar op. Zij heeft een vrije avond en morgen moet ze pas in de late namiddag beginnen in Het Gravenhof. Zij heeft dus tijd zat om uit te slapen en een gelukzalige kater in te tomen. Haar ogen klitten zich vast op Lottes dansende borsten als klei op de knieën van uitgelaten

spelende kinderen. Lotte wordt 's anderendaags al om acht uur op het bureau verwacht. Ze heeft de alcoholische drank beperkt en liters spuitwater gedronken. Het resultaat van de onophoudelijke rondjes. Regelmatig kwamen totaal onbekende personen hen een drankje aanreiken. Wanneer zij het biertje weigerde en naar een waterke vroeg, dronk de man die trakteeerde het gerstenat dan maar zelf in één teug leeg. Ze vermaakt zich en springt uitbundig in navolging van de hysterische supporters. In de ene hand een morsende beker, de andere hand in de lucht, "we are belgium" luid brullend. Ze maakt nu deel uit van het rechercheteam van politiezone Zennevallei. Jozef Boeckx is haar baas. Stan haar collega. Een paar weken terug werd er nog een vierde element aan hun eenheid toegevoegd. De pas afgestudeerde Dirk Degraeve werd aangeworven. De noodzakelijke versterking voor een team in opbouw.

'Tijd voor een selfie, appeltje,' schreeuwt Nicky in haar oor.

Niemand die het koosnaampje in al het tumult kan horen.

Nicky neemt haar smartphone, houdt hem met gestrekte arm zo hoog mogelijk. Ze maakt zich breed.

'Smile,' krijst ze terwijl ze tegelijkertijd op de toets drukt.

'Die komt als achtergrond op mijn gsm. Tot in de finale,' schatert ze.

'Laat zien!'

Twee uitgelaten bakvissen, wangen en voorhoofd beschilderd met de nationale driekleur, in de achtergrond de gekke bekken van een niet in te tomen bende supporters.

‘Na de finale moet je die foto verwijderen. Beloofd?’

Nicky doet alsof ze Lotte niet gehoord heeft. Onsamenvangende gezangen galmen door het café Den Herberg. Hoe later het wordt hoe meer lalala’s aangeheven worden. De herhalingen van de doelpunten worden telkens bejubeld alsof de Rode Duivels een nieuwe wedstrijd aan het spelen zijn en aan de lopende band scoren. De beide dames laten zich meesleuren in het feestgedruis. Springen en dansen. Bier binnenzwelgen en smossen. Een aanzwellende, zwoele sfeer, gestimuleerd door het uitzinnige feestgedruis. Bezwete lichamen, opgejut door een niet in te tomen massa. Bassen die de boxen als een brullende geluidsgolf verlaten.

‘Mijn telefoon. Ik ga even buiten want hier ga ik er geen snars van begrijpen,’ laat Lotte haar vriendin weten.

‘Secondje, blijf aan de lijn. Ik zoek een rustiger plek,’ brult ze door haar telefoon.

Lotte baant zich een weg door de joelende supporters. Een dronken kerel grijpt haar bij de schouders. Bijna glipt haar telefoon uit haar handen.

‘Jij krijgt van mij vier kussen, gratis voor niks,’ lalt de blonde kerel die niet kan verhelen dat hij al een paar pinten teveel opheeft.

Lotte kijkt dwars door hem heen. Alsof zijn donkerbruine ogen, gemillimeterde haarsnit en rechthoekige kop een fata morgana zijn. Bij het eerste doelpunt wilde diezelfde kerel haar ongegeneerd op de mond kussen. Ze had hem toen al duidelijk gemaakt dat ze niet opgezet was met zijn vrijpostigheid.

‘Laat me met rust. Zoek een ander slachtoffer,’ snauwt ze de man toe terwijl ze zich losrukt.

Na enig duw- en trekwerk bereikt ze de deur die openstaat en een frisse, vochtige luchtstroom binnenlaat. Zelfs aan de uitgang is het onmogelijk om een telefoongesprek te voeren. Ze moet de stoep enkele tientallen meters aflopen vooraleer het geluidsniveau niet meer hindert.

‘Ja, zeg maar.’

Lotte kan nu op een normale manier praten. Het gezang is overgegaan in geroezemoes omdat ze zich meer dan honderd meter verwijderd heeft van het feestgedruis. Ze bevindt zich bijna aan de kerk.

‘Een fietser aangereden door een wagen. Vluchtmisdrijf.’

Lotte herkent de stem van Jozef Boeckx.

‘Waar?’

‘Aan de hoek van de Kerkstraat en de Waterstraat in Dworp. Het slachtoffer is overleden. Zie je kans om langs te komen? Ik kan Stan niet bereiken. Hij neemt zijn telefoon niet op. Dirk is ook onderweg, maar ik zou je er toch graag bijhebben. Wat ervaring.’

Die laatste woorden strelen Lottes ijdelheid. Nicky zal wel ontgoocheld zijn. Hopelijk toont ze begrip voor de situatie, is ze even inschikkelijk als zichzelf wanneer ze moet overwerken.

‘Ik kom onmiddellijk. Eerst mijn vrienden verwittigen. Binnen een kwartier ben ik er.’

‘Prima. Tot straks.’

Lotte verbreekt de verbinding en baant zich een weg naar binnen. De bezopen jongeman probeert haar andermaal vast te grijpen. Lotte voorkomt met een snelle beweging zijn bedoeling. Deze keer deelt ze een flinke tik uit met haar elleboog tegen zijn kin. Ze kijkt achterom. Ze ziet hoe de kerel pijnlijke grimassen trekt terwijl hij over zijn kin wrijft. Hij bekommert zich ook over zijn gebit. Ze glijdt als een gladde paling door de massa en bereikt Nicky.

‘Sorry, sientje. De plicht roept. Het was Jozef. Een verdacht overlijden,’ joelt ze.

Ze heeft Nicky’s hoofd in beide handen genomen en haar lippen tot bij diens linkeroor gebracht. Het pruilmondje van

haar vriendin probeert ze te negeren. Met een vluchtige kus op haar wang hoopt Lotte de teleurstelling te neutraliseren.

‘Nu we ons zo goed aan het amuseren waren.’

Nicky drukt Lotte tegen zich aan. Een omknelling waaruit Lotte zich voorzichtig losmaakt.

‘Kom naar mijn appartement als je klaar bent met je slachtoffer,’ laat ze met een teleurgestelde stem weten.

Ze drukt een nonchalante kus tegen Lottes oorschelp.

‘Ga je veilig thuis geraken?’ uit Lotte haar opkomende bezorgdheid wanneer ze beseft dat Nicky een paar pintjes teveel opheeft.

Zeker niet meer verantwoord om met de auto te rijden.

‘Maak je geen zorgen, ik kan wel met een collega meerijden. Ben je nog niet vertrokken?’

* 3 * maandag 27 juni 2016 – 00.30 uur

Lotte parkeert haar wagen naast de kerk. Ze toont aan een van de wijkinspecteurs haar legitimatiekaart. Ze heeft haar supporterskledij ingeruild voor de reservekledij die in haar auto lag. Een jeans en een hemd met ruitmotief, nonchalant over de broek wapperend, zijn in ieder geval minder opvallend. Ze ziet Jozef in gesprek met de wetsdokter. De iele straatverlichting verdoezelt zijn zorgwekkende blik. Het gelaat van Dirk Degraeve, haar jongere collega, is het centrum van een gesmoorde lichtbundel. Ovaal hoofd, dikke onderlip, stoppelbaard en kort modieus geknipt haar manifesteren zich in de gedempte schijnwerpers. Hij staat met zijn notitieboekje in aanslag te praten met een kleine dame.

‘Je bent er al,’ verwelkomt Jozef Lotte.

‘Als mijn baas me nodig heeft ...,’ maakt Lotte haar zin opzettelijk niet af.

‘Wat weten we ondertussen al?’

‘Nog niet veel. Haar identiteit staat vast. Fleur Somers, woont in de Waterstraat, niet ver hier vandaan. Zevenendertig,’ vat Jozef zijn kennis bondig samen.

‘Toch niet de zus van Joris Somers, de VB-politiker?’ mengt Dirk zich in het gesprek.

‘Zou kunnen. Zoveel Somersen wonen er niet in Dworp. Zullen we wel snel te weten komen,’ repliceert Jozef.

Een aanknopingspunt om hun onderzoek te starten. Aangevuld met de getuige die Fleur gevonden heeft.

‘En wat zegt de wetsdokter?’ wil Lotte weten.

‘Niet veel. Nog te vroeg om al besluiten te trekken. Vraagt nader onderzoek in het labo. Zeg, indiaantje gaan spelen?’

‘Je gaat me toch niet zeggen dat je niet weet dat de Rode Duivels zich vanavond geplaatst hebben voor de kwartfinales,’ weerlegt Lotte met gemaakte verontwaardiging Jozefs plaagstoot.

Ze realiseert zich dat ze de zwart-geel-rode strepen op haar wangen uit het oog verloren is. Ze zoekt naar een zakdoek. Ze geeft die zoektocht onmiddellijk op omdat ze beseft dat ze haar aanblik alleen maar sulliger zal maken als ze nu over haar wangen begint te wrijven.

‘Natuurlijk weet ik dat. Ik heb ook gesupporterd. Misschien iets minder enthousiast.’

‘Heeft de wetsdokter nu al iets gezegd of niet?’ probeert Lotte haar nieuwsgierigheid te bevredigen.

‘Het staat vast dat het slachtoffer aangereden werd door een auto. Haar fiets is beschadigd, ze heeft een schaafwonde op de rechterkaak en haar ribbenkast is verbrijzeld. De auto moet over haar heen gereden zijn. Nader onderzoek op de lijktafel

van de wetsdokter moet een verband brengen tussen de verschillende verwondingen. We zullen dus nog wat geduld moeten oefenen om de juiste toedracht te kennen.'

'De chauffeur moet haar toch gezien hebben. Haar fluogele jasje. Wat bezielt zo'n persoon om iemand te overrijden en zich dan niet te bekommeren om het slachtoffer? Djiezes.'

'De laatste tijd is het schering en inslag, die vluchtmisdrijven,' laat Jozef zijn ongenoegen blijken.

'Het journaal bericht bijna wekelijks over de talrijke ongevallen met fietsers, aangereden door een auto waarbij de chauffeur het hazenpad kiest,' beaamt Lotte

'We moeten de chauffeurs nu ook niet met alle zonden van Israël overladen. Als je ziet met welke donkere kleding fietsers en voetgangers zich 's avonds op pad begeven. Je verschiet je soms wanneer ze plots in het vizier van de koplampen van je auto komen. Ze zouden hen moeten verplichten om een fluorescerend vestje te dragen,' minimaliseert Jozef zijn eerste beschuldigingen.

'Zij had zo'n vestje aan, baas. Misschien heeft de chauffeur haar te laat opgemerkt na de bocht. Te hoge snelheid?'

Lotte kijkt naar haar horloge. Misschien is Nicky al op haar appartement. Als ze hier snel kan vertrekken, heeft ze misschien nog een verrukkelijke nacht in het verschiet. Jozef merkt haar ongeduldige handeling op.

‘Bijna één uur. Veel wijzer zullen we hier niet worden. Dirk, probeer jij morgenvroeg uit te zoeken welke band er is tussen ons slachtoffer en de politicus?’

‘Doe ik, baas,’ antwoordt hij met enige onderdanigheid.

‘Lijkt me op dit ogenblik ons enige aanknopingspunt. Misschien maakt het buurtonderzoek ons wijzer. Ik vraag aan de wijkinspecteurs dat ze daar morgenvroeg onmiddellijk mee starten. Misschien heeft iemand iets gehoord of gezien. Wie weet. Ik zie jullie dus morgenvroeg om acht uur. Goed uitgeslapen en zonder schmink.’

Lotte begrijpt de hint en druipt monkelend af. Ze beseft dat haar aanwezigheid weinig heeft bijgedragen.

‘Wie neemt er verder contact op met de vrouw die haar gevonden heeft en de hulpdiensten verwittigd heeft?’ vraagt ze vooraleer ze zich naar haar wagen begeeft.

‘Jij hebt haar even gesproken, Dirk. Heb je haar naam en adres genoteerd?’

‘Heb ik gedaan, baas. Ze heet Linda Daelemans en woont hier iets verder in de Kerkstraat. Ik heb haar gezegd dat we morgen bij haar langs komen zodat we haar getuigenis aan het dossier kunnen toevoegen. Ze was zo overstuur dat er nauwelijks een zinnig woord uitkwam.’

‘Oké, we zien morgen wel wie die taak op zich neemt. Hopelijk is ze dan spraakzamer. Dat ze van slag was, is wel te begrijpen,’ besluit Jozef het gesprek.

* 4 * maandag 27 juni 2016 – 8 uur

Jozef en zijn drie collega's hebben zich verzameld aan het bureau van de commissaris. Hij heeft Stan op de hoogte gebracht van de gebeurtenissen van de voorbije nacht. Stan was vergeten zijn gsm op te laden. Vandaar dat hij niet te bereiken was. Dirk heeft Joris Somers gebeld. Deze bevestigde dat Fleur zijn zus is. Dirk heeft de reden van zijn vraag niet willen prijsgeven maar heeft de politicus gevraagd om tegen acht uur aanwezig te zijn op het bureau van het onderzoeksteam. Na de fusie van de verschillende politiezones heeft de recherche zich gevestigd in Alseberg, in de omgeving van het gemeentehuis, in het domein Rondendbos. Stipt om acht uur meldt Joris Somers zich bij de politie. Jozef vergezelt hem naar de verhoorkamer in aanwezigheid van Stan.

‘Kunnen jullie me nu eens vertellen waarom ik naar hier moest komen en waarom jullie moesten weten dat Fleur mijn zus is?’ begint de politicus geërgerd het gesprek.

‘Ik begrijp jouw irritatie, meneer Somers. Ik wou u echter onder vier ogen spreken omdat we een droevige boodschap hebben. Uw zus is in een verkeersongeval overleden.’

‘Wat? Fleur? Dood?’

Joris kan zijn oren niet geloven. Hij heeft haar gisterenavond nog gezien. Na zijn toespraak hebben ze nog samen gesproken over zijn plannen. Samen een pint gedronken.

‘Het spijt me. Het is niet anders.’

‘Wanneer is dat dan gebeurd? Ze is pas rond elf uur vertrokken van onze meeting. Ik heb haar zien vertrekken, met de fiets.’

‘Het exacte uur kennen we nog niet maar vermoedelijk moet het rond dat tijdstip zijn. Een wagen heeft haar aangereden, zwaar toegetakeld en voor dood achtergelaten, zonder dat de bestuurder zich ook maar bekommerd heeft om zijn slachtoffer. Of bestuurster.’

Jozef moet naar waarheid bekennen dat ze op dit ogenblik nog maar weinig gegevens hebben. Ten opzichte van Joris wil hij laten uitschijnen dat hij geen details wil prijsgeven.

‘Ik preek al jaren dat ze strenger moeten optreden tegen die wegpiraten. Nultolerantie. Fleur dood? Ik ...’

Joris past een pauze in. Hij brengt beide handen voor het aangezicht. Het snikken dat hij probeert te onderdrukken, is hoorbaar. Met de toppen van zijn vingers probeert hij zijn ogen droog te vegen.

‘Wie doet er nu zoiets?’

‘U zei zonet dat uw zus rond elf uur van een meeting vertrokken is. Kunt u dat wat nader omschrijven?’

In afwachting van de resultaten van het labo kan Joris' getuigenis het uur van overlijden helpen bepalen. Of de getuigenis van de vrouw die Fleur gevonden heeft, bevestigen.

'Wat kan ik vertellen? Ik had gisteravond een bijeenkomst gepland in het parochiehuis. Ik heb er gesproken over mijn politieke ambities. Fleur was er ook aanwezig. Rond tien uur was mijn voordracht gedaan. Nadien ben ik met een paar aanwezigen blijven napraten, onder andere met mijn zus. Zij is rond elf uur vertrokken. Toen was er nog een man of tien. Ik ben dan rond half twaalf naar huis teruggekeerd. Mijn chauffeur heeft me voor de deur afgezet, met de dienstwagen. Ik had al een paar pinten op.'

'Hoe heet die chauffeur? U begrijpt dat we alles controleren.'

De spontane reactie van Joris interpreteert Jozef als het onderkennen van het pro forma karakter van zijn vraag. Dat de getuige in zijn verzoek geen beschuldigende ondertoon vindt.

'Bert Devadder. Hij is pas een paar maanden bij mij in dienst. Als volksvertegenwoordiger heb je een privéchauffeur nodig. Als je alle verplaatsingen zelf moet doen, houdt je dit leven niet vol. Wacht, ik bezorg jullie zijn gsm-nummer.'

'Waar woont u, meneer Somers?'

'Kampendaal. Wij zijn via de Halderbosstraat naar huis gereden.'

‘Logisch. Dus niks speciaal opgemerkt?’ toont Jozef zijn dankbaarheid omwille van de ongeremde medewerking.

‘Neen. Ik zou niet weten wat.’

Joris laat de rit opnieuw voor zijn geest afspelen. Niks bijzonders. Alhoewel hij moet toegeven dat hij meer geknikkebold heeft dan attent de route gevolgd.

‘Mijn chauffeur zal meer aandacht aan de omgeving besteed hebben. Ik zat onbekommerd naast hem.’

‘Oké. We zullen uw chauffeur contacteren. Wie weet, kan die ons verder helpen.’

‘Of levert het buurtonderzoek ons iets op. De wijkinspecteurs zijn actief bezig met de bevraging van de buurtbewoners,’ voegt Stan eraan toe alsof hij zich moet verantwoorden ten opzichte van de volksvertegenwoordiger.

‘Alvast bedankt voor uw bereidwillige medewerking, meneer Somers.’

‘U kunt voor honderd percent op me rekenen. Ik wil die onverantwoorde chauffeur mee helpen vinden.’

‘U mag nu vertrekken.’

Joris heeft hen geen stap vooruit kunnen helpen. Jozef rekent op de resultaten van het buurtonderzoek alhoewel er tot nu toe niets bruikbaar is binnengekomen.

‘Kan iemand me soms afzetten bij mijn wagen die ik gisterenavond achtergelaten heb bij het parochiehuis in

Dworp? Mijn vrouw heeft me tot hier gebracht maar moest nadien naar haar werk. Ze moest op tijd zijn om de apotheek te openen.’

‘Ik vraag het aan een van mijn collega’s.’

Jozef verlaat de verhoorkamer en begeeft zich naar Lotte. Hij vloekt binnensmonds. Nu moet hij ook nog voor taxi spelen. De kerk in het midden houden, is in deze situatie zijn prioriteit. ‘Lotte, wil jij de volksvertegenwoordiger naar Dworp voeren? Hij heeft gisterenavond zijn wagen achtergelaten aan de parochiezaal.’

‘Doe ik baas. Ik hoop dat hij me niet teveel lastig valt met zijn extremistische prietpraat.’

‘Bij jou is alles wat van het Vlaams Belang komt extremistisch.’

Dirk mengt zich ongevraagd in het gesprek. Hij kijkt op van zijn PC. Een smalende glimlach is haar beurt.

‘Heb ik je iets gevraagd?’

Dirk steekt beide handen omhoog, de handpalmen naar haar gericht. Zijn monkellachje hitst haar nog meer op. Lottes vernietigende blik kruist die van haar jongere collega. Is het misschien niet radicaal als je vindt dat alle zonden van Israël hun oorzaak vinden bij de moslims. Alle criminele daden van dat volk worden uitvergroot. De massa en haar gematigde

beleving van de islam wordt doodgezwegen. Ze windt zich op. Haar hartslag piekt.

‘Je bent blind, Dirk. Selectief, zoals al die andere onnozelaars.’

‘Alleen jij hebt de waarheid in pacht zeker?’

Jozef vindt het tijd om tussen te komen, vooraleer het dispuut escaleert. Hij heeft ook zijn overtuiging maar vindt de werkvloer niet de geschikte plaats om die te ventileren. Het is moeilijk om een politieke stempel op hem te plakken. Hij laat zich niet gemakkelijk in een partijpolitieke kader wringen. Hij houdt niet van de ik-weet-het-altijd-beter mentaliteit. Ze moeten niet in zijn plaats denken, hij heeft een leeftijd bereikt dat hij wel voor zichzelf kan uitmaken wat goed en wat slecht is. Een overvloed aan pamperende regels overspoelt de burgers omdat bepaalde lieden hun verantwoordelijkheid niet durven opnemen.

‘Hou jullie politieke discussies maar voor het café. Zeker niet op het werk,’ komt hij niet mis te verstaan tussen beide.

‘Ik ga meneer Somers oppikken. Tot straks.’

Lotte heeft de boodschap begrepen. Ze grabbelt naar de autosleutels en begeeft zich naar de verhoorkamer waar Joris geduldig op haar zit te wachten. Een opgestoken middenvinger naar Dirk, achter Jozefs rug.

‘Stan en Dirk, willen jullie Bert Devadder ophalen? Ik bel hem ondertussen wel zodat hij op de hoogte is van jullie bezoek. Mevrouw Daelemans komt nadien aan de beurt.’

* 5 * maandag 27 juni 2016 – 9 uur

‘Zet me hier maar af, aan het Gildenhuis, die paar meters kan ik wel te voet afleggen,’ laat Joris Lotte weten wanneer ze de Vroenenbosstraat wil inrijden.’

‘Mijn baas heeft me gevraagd om u aan de parochiezaal af te zetten, dat ga ik dan ook plichtsbewust doen, meneer Somers.’
Lotte parkeert zich rechts van de zwarte Austin Martin. Ze voelt zich nog opgewonden, oneer aangedaan. Bevel is bevel, dan maar.

‘Ziezo, meneer Somers. Veel sterkte nog.’

‘Bedankt voor de lift.’

Terwijl Joris de rechter portier opent, trekt de rechtervleugel van de Austin Lottes aandacht.

‘Een ongeluk gehad, meneer Somers?’ roept Lotte Joris toe vooraleer hij de portier dicht smakt.

‘Neen, hoegenaamd niet. Waarom vraagt u dat?’ reageert hij verwonderd.

‘De rechtervleugel van uw auto is beschadigd.’

‘Dat kan niet.’

Joris trekt zijn lip op. Zijn wenkbrauwen naderen elkaar.

‘Kom eens kijken,’ repliceert Lotte terwijl ze haar voertuig verlaat.

‘Ik snap er niets van. Toen ik hier gisterenavond toekwam, was er nog geen schrammetje te bespeuren aan mijn auto. Honderd percent zeker!’

Joris hurkt zich en wrijft voorzichtig over de gehavende vleugel.

‘En mijn sleutels staken vanmorgen nog steeds in mijn vestzak.’

‘U hebt die vest een ganse avond aangehouden, meneer Somers?’

‘Nee, dat nu ook weer niet. Ik snap er niets van. Hoe kan dat nu?’

‘Meneer Somers, hebt u enig bezwaar dat ik onze technische recherche oproep om vaststellingen te komen doen?’

‘Hoegenaamd niet. Ga uw gang. Ik begrijp er niets van.’

Het is Lotte duidelijk geworden dat hij er niets van begrijpt. Ze vraagt zich af of hij doelbewust vroeger wou uitstappen zodat ze zijn gehavende auto niet zou opgemerkt hebben. Ze grijpt haar smartphone en belt de technische recherche. Nadien neemt ze contact op met Jozef Boeckx.

‘Baas, ik sta hier met Joris Somers op de parking van de parochiezaal. Toen we hier aankwamen, stelden we vast dat de rechtervleugel van de auto van mijnheer Somers beschadigd is. Ik heb, met zijn toestemming, het labo opgebeld.’

‘Vreemd. Zijn chauffeur heeft aan de telefoon al bevestigd dat hij Joris naar huis gevoerd heeft. Ik verwacht hem hier ieder ogenblik. Zijn zijn autosleutels soms gestolen?’

‘Volgens Joris niet, baas. Hij zei dat hij ze deze morgen teruggevonden heeft in zijn vestzak. Hij heeft zijn vest gisterenavond wel onbewaakt achtergelaten. Hij lijkt me ook zo verwonderd. Hij heeft zeker al tien keer herhaald dat hij er niks van snapt,’ laat Lotte met enige overdrijving weten.

‘Oké, wacht tot het labo er is en voer Somers dan naar huis.’

‘Komt in orde baas.’

Ze voelt zich als een pasafgestuurde werknemer die de instructies van de baas van een taxibedrijf zonder tegenstribbelen opvolgt. Is ze nu niet wat aan het overdrijven, weerlegt een innerlijke stem haar pessimisme. Wie had een jaar terug kunnen voorspellen dat ze nu al dienst zou uitmaken van het rechteam van de Zennevallei?

* 6 * maandag 27 juni 2016 – 10 uur

Stan en Dirk komen in gezelschap van een geblokte kerel binnengewandeld. Het boegbeeld van een paracommando, weggelopen uit het promotiefilmpje van het leger. In werkelijkheid is hij chauffeur. Stan leidt hem naar de verhoorkamer en doet teken aan Jozef dat ze klaar zijn voor de getuigenverklaring.

‘Meneer Devadder, sorry dat we u in uw vrije tijd moeten storen. We willen echter een getekende bevestiging van uw verklaring aan de telefoon. U hebt gisterenavond Joris Somers naar huis gevoerd. Hoe laat was het toen?’

‘Joris had me om iets na elfen gebeld. Hij was met zijn eigen wagen naar de vergadering gereden maar omdat hij enige pintjes gedronken had, wou hij dat ik hem kwam halen met de dienstwagen.’

‘Waar woont u, meneer Devadder?’

‘In een van de appartementen aan de kerk.’

‘Juist. U was dus onmiddellijk ter plaatse na het telefoontje van uw baas?’

‘Klopt. Op de minuut na weet ik het niet maar we moeten rond kwart na elf uur vertrokken zijn van op de parking van de parochiezaal.’

‘Welke weg bent u dan gevolgd?’

‘Langs de Kerkstraat, dan rechts de Halderbosstraat, nadien links de Rilroheidestraat, en aan zijn voordeur afgezet, dat groot huis, bijna aan het kapelletje.’

‘Niks abnormaals opgemerkt tijdens de rit?’

‘Nee, ik zou niet weten wat. Waarom vraagt u dit allemaal?’

‘Dus rond half twaalf was uw baas thuis. Hebt u hem ook zien binnengaan?’ negeert Jozef diens vraag.

‘Ja, enfin ik heb hem toch zijn deur zien openen. Ik ben me gaan keren aan het kapelletje.’

Jozef wil het gesprek afsluiten op het ogenblik dat er geklopt wordt. Lotte steekt haar hoofd binnen.

‘Baas, ik ben terug. Als je straks een minuutje tijd hebt.’

Dan verschijnt er plots verwondering op haar aangezicht, alsof ze een spook heeft gezien. Ze beweegt het hoofd vooruit alsof ze daardoor beter kan zien wat haar van streek gebracht heeft.

‘Wat doet die hier?’ uit ze enigszins onbeleefd terwijl ze in de richting van Bert wijst.

‘Dat is de chauffeur die Joris naar huis gebracht heeft en ...’

‘Dat kan niet,’ onderbreekt Lotte haar baas.

‘Hoe, dat kan niet?’

‘Nee, dat kan niet. Die kerel was op dat ogenblik in Den Herberg. Hij heeft me zelfs twee keer proberen lastig te vallen. Wat zeg ik, drie keer.’

‘Meneer Devadder, wat heeft u daarop te vertellen?’